

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

03 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Timofti Vladimir
Toma Nadejda
Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2018, în cauza penală în privința lui

Vasilița Grigore XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 05.07.2017-12.01.2018;
2. Instanța de apel: 22.02.2018-27.03.2018,
3. Instanța de recurs: 28.06.2018-03.10.2018.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 12 ianuarie 2018, Vasilița G. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 650 unități convenționale, echivalentul a 32 500 lei.

Solicitarea procurorului referitor la încasarea cheltuielilor judiciare s-a respins ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința instanța a constatat că, Vasilița G., la 10 decembrie 2016, aproximativ la ora 09⁰⁰, aflându-se în mun. Chișinău în calitate de conductor al troleibuzului de pe ruta nr. 9, cu nr. de bord 3812 în timp ce a oprit în stație pentru îmbarcarea sau debarcarea pasagerilor de pe str. Izmail 84, având intenția de a repune în mișcare troleibuzul pentru continuarea deplasării, nu a luat măsurile necesare de precauție pentru a evita accidente în traficul rutier și anume a închis ușile troleibuzului fără a se asigura că toți pasagerii au finalizat coborârea și urcarea în salonul troleibuzului, prin ce a ignorat prevederile pct. 80. 1) lit. c) și d) al Regulamentului circulației rutiere, care prevede că conducătorul vehiculului de rută este obliga: c) să închidă ușile numai după ce pasagerii au coborât ori au urcat; d) să repună în mișcare vehiculul din stație după ce a luat măsurile necesare de precauție pentru a evita accidentul în traficul rutier și ca urmare i-a prins între ușile troleibuzului mâna stângă a pasagerului Ledovscaia M. a.n. XXXXX, care se afla în urcare. În rezultatul accidentului lui Ledovscaia M. potrivit raportul de expertiză medico-legală nr. 809/D din 28.04.2017, i-au fost cauzate vătămări corporale medii sub formă de fractură închisă a ambelor oase antebrațului stâng în treimea medie proximală cu edem al țesuturilor moi la acest nivel.

În drept, acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264 alin. (1) Cod penal - *încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere și de exploatare a unităților de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea medie a integrității corporale unei persoane.*

3. Nefiind de acord cu sentința acuzatorului de stat a contestat-o cu apel, care a solicitat casarea parțială a acesteia în latura civilă și pronunțarea unei noi hotărâri cu dispunerea încasării din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 320 lei—sumă ce reprezintă cheltuieli judiciare suportate pentru efectuarea expertizei judiciare, argumentând că prima instanță urma să încaseze cheltuielile de judecată din contul inculpatului în beneficiul statului, or aceste cheltuieli au fost suportate în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în prezenta cauză și în conformitate cu prevederile art. 229 Cod de procedură penală, urmau a fi încasate de la inculpat, deoarece acestea constituie cheltuieli judiciare în sensul art. 227 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2018 apelul declarat a fost respins ca nefondat.

5. În decizia adoptată instanța de apel a relevat, că solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului este lipsită de temei legal, or potrivit art. 143 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea: gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale.

În speță în vederea stabilirii gravității vătămărilor corporale suportate de partea vătămată de către organul de urmărire penală în conformitate cu prevederile art. 143 Cod de procedură penală a fost dispusă efectuarea expertizei medico-legale și reieșind din alin. (2) al normei sus indicate (în vigoare la acel moment) plata expertizelor judiciare efectuate în conformitate cu prevederile alin. (1) se efectua din contul mijloacelor bugetului de stat.

În concluzie instanța de apel a menționat că, în cazul când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

6. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de acuzatorul de stat, care invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată, argumentând următoarele:

-soluțiile de respingere a solicitării privind încasarea cheltuielilor de judecată contravin normelor procesual penale;

- alin. (3) al art. 227 Cod de procedură penală nu obligă statul să suporte cheltuielile ci doar să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală;

- art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede expres obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către inculpat, astfel soluția instanțelor de

respingere a acestor solicitări este neîntemeiată, or procurorul a prezentat dovada suportării cheltuielilor de către stat pentru efectuarea expertizei judiciare nr. 809D din 28.04.2017.

- prin Legea nr. 316 din 22.12.2017 alin. (2) al art. 143 Cod de procedură penală, a fost abrogat, fapt care atestă intenția legiuitorului de a pune cheltuielile de judecată în sarcina inculpatului.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, avocatul Antoci M. în numele inculpatului a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, argumentând că cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea dovedirii vinovăției persoanei în săvârșirea infracțiunii incriminate, reprezintă cheltuieli judiciare care urmează a fi achitate din bugetul de stat, or sarcina probațiunii este pusă pe seama organului de urmărire penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în baza materialelor din dosar, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie indicate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Drept temei pentru recurs procurorul a invocat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi contestate cu recurs când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, solicitând casarea hotărârii contestate în partea cheltuielilor judiciare cu remiterea cauzei la rejudecare în alt complet de judecată.

Analizând recursul declarat Colegiul reține că autorul critică decizia instanței de apel doar în latura civilă, indicând că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea încasării cheltuielilor de judecată, însă Colegiul penal constată că instanța de apel a motivat cerințele acuzatorului de stat ce ține de cheltuielile judiciare, fiind expusă soluția în decizie (f.d.170-177).

Astfel, autorul invocând prevederile art. 227 și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizei judiciare, motivând că legea prevede ca inculpatul să suporte cheltuielile judiciare.

La cele invocate, instanța menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispozițiile art.143 alin.(1) Cod de procedură penală, prevăd că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru

constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, totodată fiind relevante și alin.(2) ale normei date, care stipulează că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul bugetului de stat.

Drept urmare celor nominalizate, se indică că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, dar nu a inculpatului, după cum indică procurorul.

Totodată, instanța remarcă că prin Legea nr.316 pentru modificarea și completarea unor acte legislative din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, alin.(2) al art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat, însă aceasta nu are nici o aplicabilitate în speța dată, deoarece expertiza efectuată la caz, au avut loc până la modificările parvenite în norma sus indicată (28.04.2017).

Astfel, Colegiul penal consideră că instanța de apel în mod just și echitabil a stabilit că cheltuielile judiciare solicitate de acuzatorul de stat în sumă totală de 320 lei pentru efectuarea expertizei judiciare nr. 809/D din 28.04.2017, în prezenta cauză (f.d.43-44), sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea din contul condamnatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414 - 419 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat de recurent prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, în sensul casării hotărârii judecătorești și prin urmare, se impune inadmisibilitatea recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 martie 2018, în cauza penală în privința lui ***Vasilița Grigori***, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 octombrie 2018.

Președinte

Timofti Vladimir

judecători

Toma Nadejda

Boico Victor